

**Katedra filozofie FFUP
Hodnocení magisterské DP**

Jméno studenta	Bc. Aneta Dostálíková					
Název práce	Interrupce jako filozofický problém					
Hodnotil	jméno				datum	
Vedoucí práce	Mgr. Filip Tvrdý, Ph.D.				19. 8. 2013	
Stupeň hodnocení (označte „X“)	A = 1	B = 1,5	C = 2	D = 2,5	E = 3	F = 4
	X					

Podrobné hodnocení práce

Hodnocení (+)	Stupnice					Hodnocení (-)
	1	2	3	4	5	
1. Probíhaly pravidelné konzultace	X					1. Konzultace neproběhly
2. Znalost literatury k tématu	X					2. Neznalost literatury k tématu
3. Dostatečný počet použitých relevantních zdrojů	X					3. Nedostatečný počet relevantních zdrojů
4. Dostatečný počet odkazů	X					4. Nedostatečný počet odkazů
5. Dobrá struktura práce a formální správnost	X					5. Špatná struktura práce a formální nesprávnost
6. Dobrá logická výstavba textu	X					6. Špatná logická výstavba textu
7. Dobrý úvod	X					7. Nedostatečný úvod
8. Kriticky hodnotí zdroje	X					8. Nehodnotí použité zdroje
9. Obsahuje analýzu problému	X					9. Nevykazuje analytické schopnosti
10. Zřetelná metodologie						10. Bez metodologického ukotvení
11. Ucelený závěr		X				11. Nedostatečný závěr
12. Správně vedený vědecký aparát		X				12. Nesprávně vedený vědecký aparát
13. Kvalitní jazykové podání (stylistika a gramatika)	X					13. Špatné jazykové podání
14. Přílohy (nepovinné)						

Práce byla zkontrolována v systému **STAG theses.cz** proti plagiátorství se závěrem:

práce není plagiát.

**Katedra filozofie FFUP
Hodnocení magisterské DP**

Slovní hodnocení:

Stav bioetiky a medicínské etiky v českých zemích je podle mého názoru velice neradostný, protože jsou tyto disciplíny takřka zcela ovládnuty teologií či lékaři bez patřičného filosofického vzdělání. Je proto velmi osvěžující přečíst si práci, která se zabývá nanejvýš aktuálním etickým problémem a přistupuje k jeho řešení racionálně, bez emocí a se znalostí relevantní světové literatury. Práce slečny Dostalíkové je výborná, a to po obsahové i formální stránce. Je stylisticky a gramaticky téměř bezchybná, i když se autorka občas dostává do potíží s interpunkcí. Má menší výtka směřuje k vedení vědeckého aparátu, protože diplomantka chybně cituje internetové zdroje - samotný odkaz není dostatečný, je třeba jej doplnit i o autora a označení stránky. Poněkud také vadí, že názvy článků a knih jsou uváděny kurzívou, což znemožňuje identifikaci, o jaký typ publikace vlastně jde. Na jednom místě (str. 11) autorka píše o "principu dvojího efektu", i když všude jinde uvádí vhodnější tvar "princip dvojího účinku". Nejednotný je také zápis druhového označení *Homo sapiens*, které by mělo být psáno kurzívou a s velkým počátečním písmenem (např. str. 29). Osobně bych dával přednost termínu "potenciální" před "potencionální" (a "potencialita" před "potencionalita"), ale nespisovnost druhého tvaru zřejmě není zcela jednoznačně přijímána. Překlady cizojazyčných zdrojů jsou povětšinou kvalitní, ale jako vhodnější se zdá "princip morální symetrie" oproti autorčinu "morálně symetrickému principu" (s. 37). Za nadbytečnou považuji pasáž o Searlově čínském pokoji (str. 47), která se příliš netýká hlavní linie argumentace. Zde je také až příliš silně formulován názor, že nemůžeme s jistotou empiricky ověřit, zdali entita má vědomé mentální stavy; chtělo by se dodat, že aspoň u lidí to už s určitou jistotou konstatovat lze. Jediný závažnější argumentační prohřešek jsem našel na str. 36: v první větě je vložena podmínka "či někdy v minulosti neměla", která je zmatečná. Všechny lidské bytosti v minulosti prošly obdobím, kdy nedisponovaly vědomými stavy, což ale není v konfliktu s jejich právem na život. Tooleyho argumentace je ale kontroverzní i při nejvyšší možné míře interpretační vstřícnosti: pacienti v kómatu jsou udržováni při životě, i když jsou v naprostém bezvědomí, protože u nich může dojít k obnovení standardní kognitivní činnosti. Není tato situace aspoň do určité míry podmíněna potencialitou? Nebo ještě absurdněji - spící lidé ve fázích hlubokého bezesného spánku nezažívají vědomé mentální stavy, ale jejich aktuální situaci také není možné považovat za legitimní záminku k možnému usmrcení. Autorka by v diskusi mohla tyto bizarní důsledky Tooleyho argumentace aspoň stručně komentovat. Poněkud nesourodým dojmem působí závěr. Domnívám se, že by bylo správnější přehodit shrnutí z páté kapitoly a závěrečnou poznámku o Haidtově emotivismu. Ve stávající podobě totiž text končí jaksi do ztracena, čemuž by se dalo mým návrhem snadno předejít. Mé drobné připomínky by ale neměly snižovat hodnotu předkládané práce, kterou považuji za velice zdařilou a navrhuji ohodnotit stupněm **výborně, A**.